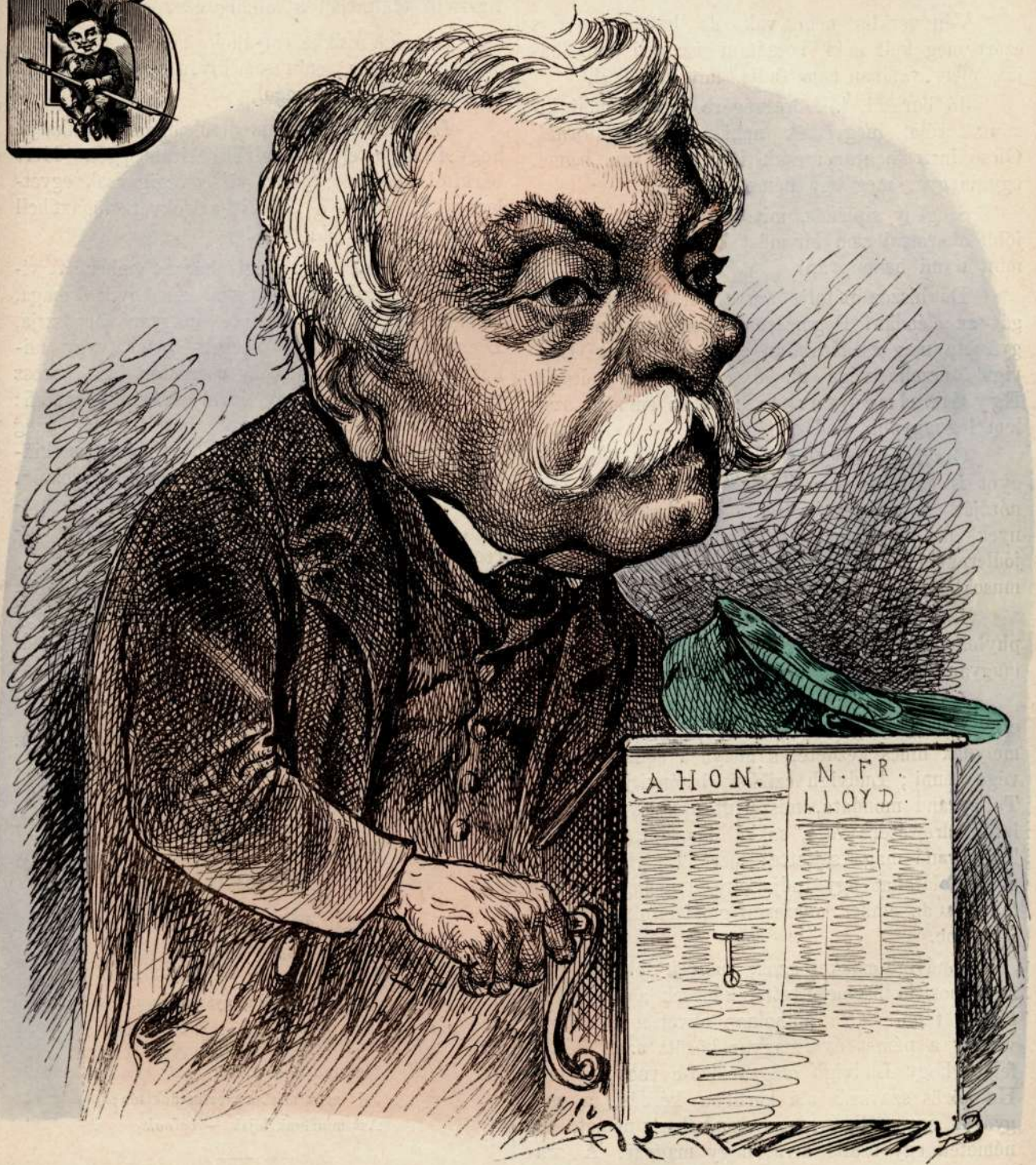

BORSSZEM JANKÓ

Előfizetheti a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utca 11. sz. a.
Előfizetési díj Egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. Negyedévre 1 ft 50 kr.

HIRESEK ARCZKÉPCSARNOKA.

Ludvigh János

Vén verklis, nem vak, de hallása rossz, s ezért meg kell neki bocsátani iszonyú muzsikáját, mert valóban nem tudja, mit muzsikál.

Jó barátai, kik öregségére gondoskodni kívántak róla, megvették neki ezt a kintornát. Olesó instrumentum; csak két nóta van benne, egy magyar meg egy német.

Szegény sipládás, mit tehet ő róla, ha legjobb akarattal sem bír mást kicsalni sipládájából, mint a mi benne van?

De hiszen pótolja ám a nóták egyformaságát az előadás! Pygmaeon hő szerelme nem lágyította meg csodásabban a követ, mint Ludvigh érzelmessége az ő mindennapi nótáját. Egy érzelmes verklis: ez az emberi szellem legnagyobb diadala.

Csak hogy szegény muzsikus emellett nagyot is hall és ezért fölcseréli egyetlen két nótáját. A magyart rettentő német pedanteriával nyekkenti el, közbeszótt „halcz enk czamm!“ jódlerekkel; a tajcsot pedig oly démokra rythmusokban, hogy fogát szíjja tőle a német ember.

Ludvigh cikkeit olvasva, örömmel látja a phylologus, milyen szép mégis ez a „barbár“ magyar nyelv, mikor ennyire lehet azt elcsufítani.

Ludvigh cikkeit olvasva, fogalmat kap az ember a megfoghatlanról, az örökkévalóságról, melynek nincs kezdete, s melynek soha sem akar vége lenni; Ludvigh cikkei bizonyítják, hogy Talleyrand mondata, miszerint a nyelv a gondolatok elrejtésére való, sokkal igazabb, mint azt Talleyrand maga sejtette: mert Ludvigh nyelve a gondolatokat úgy tudja elrejteni, hogy ezekbe fogadna az ember, miszerint gondolatok nincsenek is benne.

Ludvigh cikkei azok, melyek inkább, mint az oppositio bármely tette, képesek a kiegyezést tönkre tenni. Mert maholnap okvetlenül kitör a viszály a német és a magyar között azon kérdés felett, hogy Ludvigh magyar író-e vagy német? Ha közös szavazás alá kerül a kérdés, a magyarok egy szálíg arra szavaznak, hogy német, — a németek egy szálíg arra, hogy magyar. A sza-

vazatok egyenlősége folytán az ülés eredménytelen s a kiegyezés ad absurdum lesz deducálva.

Ludvigh cikkei legfélelmeőbb ellenszerei az absolutismusnak; megszelidítik a zsarnokság tigriseit, elaltatják a mindig éber censort.

Ludvigh cikkei olyanok, mint a saisi kép, melynek titkába senki sem kíván behatolni, s a ki mégis teszi, megbolondul.

Ludvigh minden embertől joggal kívánhatja, hogy ismerje el cikkeinek kitünőségét. Mert bárkitől kérdezze: „Olvastál-e végig csak egyetlenegyet is?“ — a „bárki“-nek okvetlenül azt kell felelnie: „Soha, de soha!“

Ámde azért van mégis három ember a világon, a ki cikkeit elolvassa. Az egyik ő maga, a másik a varzini remete magyar főposztja, Donner-Wetter, vagy Wecker-Gotter, vagy minek híják; a harmadik a corrector. A porosz consul, még ezelőtt egy évvel virágzó, erős férfi: most mankón jár. Annyiszor botlott már meg verklisünk argumentumaiban, hogy végre is kifíczamadott bele a lába; a harmadik „vezeklő“, ki kálomista létére klastromba nem zárkozhatván, a lelkiismeretén meglazult öltéseket a correctorság varrógépén tűzőgeti együvé.

Más miért is olvasná? Mikor az ily vigyázatlanságot még azzal sem menthetné, hogy véletlenül történt; mert hisz, a közbiztonság kedvéért ott olvasható mindig nagy betűvel:

„Ludvigh“.

A ki mégis belebotlik, magának tulajdonítsa.

B. J.

Bolond és bal.

A ki sir és jajveszékél,
A kivívt győzedelmen,
Jaj! mert máskor veszthetünk tán
Az nagy *bolond* magyar nyelven.

De ki közös szavazásnál
Nem örül a diadalnak
Jaj! mert máskor veszthetünk tán;
Azt minálunk híják — *balnak*.

A határőr.

I. Leveszik fejről a csákot és kalapot tesznek helyébe.

II. Lehúzzák róla a kétféle posztót és bő ujjast adnak rá.

III. Az egyik lábával a katonasorból kilép, a másikkal a polgáriba belép.

IV. Megtörtént. A katonából polgár lett. Így van ez jól.

NB. Ha ez a gondolat az „Üstökös“-ben véletlenül nem így volna illusztrálva hanem megfordítva : úgy erről sem az igazság sem a józan ész nem tehet.

A. „B. J.“ okmánytárából.
(Beküldetett.)

Borsszemek.

Asztalos Bukarestben.

Asztalos úr fával nyitja üzletet a Havason túl;
A mi a fávalót illeti: gyöngymaga az.

Nagy-Kanizsa s a szürke nének.

Megtagadák Kanizsán a szent szürkektől az entrét;
Ott nem kell szürkén sem feketén az erény!

Baloldali liberalismus.

A szabadelvűség borotok ezéjére, s a csapról
Mértek *specificus* táblabírói csigert.

A magyar ember fia.

„A jogi pályához van csak hivatása“ — vitatják;
Persze az úrfinak ott könnyű a pályauszás!
Igy jut a nemzeti kincs idegen birtokba hazánkkal,
S a koldusbothoz fennmarad úri jogunk.

Mocsáry.

Becstelen úton jár és gyáva szerinted a többség,
Mert bálványaidat rendre a sutba veti.
A szabadelvűség ninesen *kutyabőrbe* pakolva,
Volna c-ak úgy, téged senki se múlta felül, —
Csak te *vitézkedj* hát s hirdesd a becsület igéjét!
Hitte szegény *Quichote* is, hogy *moralista* s *vitéz*!

SPINOZA.

!Uj regény Jókai Mórtól!

— Egyszerre jelenik meg a „Hon“-ban és „Nájer frájer“-ban. —

Mikép lehet meggazdagodni?

Regény 6 kötetben.

Tartalom:

1. kötet. Ifju álmok. — A komáromi zsidók. — A révkomáromi ifju. — Ideális kezdet. — „Hétköznapiok.“
2. kötet. Praxis teszi a mestert. — A beszélyek kelnek. — Ive 6 forint. — A szerkesztő. — „Életképek.“ — Csak sokat írni!
3. kötet. A kor szomorú. — Korszerűség pénzt hajt. — „Sajó beszélyei.“ — „Csataképek.“ — „Véres könyv“ — Csak minél többet. — Ive 1) frt.
4. kötet. A dicsőségért is kell tenni valamit. — „Nábob.“ — „Kárpáthy.“ — A főmunkatárs. — „Vasárnapi Ujság.“ — „Nagy tükör.“ — Kakas Márton. — Akadémiában. — Mindent irunk. — A ház épül. — Beköltözés. — Ive 4) ft.
5. kötet. Uj korszak. — 1861. — Sutba a regénynyel! — Politika több pénzt hoz. — Kurátorság és titulus. — Követőség. — Servus aesthetika! — Akármilyen csak sok legyen. — Ive 5) ft.
6. kötet. Szabadság! 1867. — Éljen a zsidó! — Az oppositio bolondjai. — A köszívű Siklós fiai. — Terézváros. — Sparkassza. — Verwaltungsrath. — Tehenész és poéta. — Nincs többé poezis! — Éljen a pénz! — „Hon.“ — „Nájer Lloyd.“ — Szegény Horn! — Egy zsidó százat csinál. — A politika fejős tehene. — Miniszterség a ködben. — Álmok. — Milliók. — Chatham és Rothschild. — A gazdag ember szegény regényei.

Nagy Kalle Augustus S. Lén
1869.

Isámta

Ngy és Nms P
Tatayi István U-
ramnak Töbröszönbül a ki a
Lispán Uram restellatiojako' skám-
ra nívve a Ngy Urakal enyit
méltoztatot nállam éfogyant-
anyi edgy issaka, negyed ma-
gával volt. — Míg ittak
60 butélicia oreggel bakat-
ort
70 butélicia iiregvel savanyó via-
et meg a högyibe
70 butélicia trilinder szigert, vög-
vel elindulás előtt 30x árú silvorju-
mot, ösvesen 47 frt 70x árú itak
alízat szolgaja Mátys's lea
nyel ma.

Ugyan kérem Pista bácsi, nem apokryph ez a kontó? Ha ugy találna lenni, hogy t. i. nem ennyit ittak meg, legyen szíves helyreigazításával megörvendeztetni

Borsszem Jankót.

Tudományos fordítás.

(In usum Delphini bővítésekkel ellátva.)

„Die Pacific-Eisenbahn durchzieht den ganzen amerikanischen Continent, vom Ostende bis zum Westende.“

Magyarul:

„A Pacific-vasut az egész amerikai szárazföldön keresztülmegy Ostende belga tengeri fürdőtől kezdve egész a Westend nevű londoni külvárosig.“

Az Al-Dunán.

Csavarja az orrodát, fratyé, a magyar Monitorulu füstje?

Xántus buja.

(Bangkok, 1869.)

Hallgatom parancsnok német mormolását.
 Ázsiai expedíció zugását
 Egyedül, egyedül
 A bujdosók közül
 Bangkok városában! ...
 Hej hogy itt nincs köztünk pamlagjan nyugovó
 Jó magyar minister Gorové vagy Mikó
 Kelet Ázsiában! ...

A népgyűlésből.

Miután Gimply Árpád eléadta, hogy a munkásokat a kaputosok kiszíjják, feláll egy munkás, Brüllmayer Atilla és így szól:

Mi fehér rabszolgák vagyunk! Mink csak azért vagyunk, hogy másokért dolgozzunk! Miért legyen én kénytelen a grófnak kabátot varrni? Miért kell az én társamnak asztalt csinálni az orvosnak? Miért czepelje a targonczás a kereskedő tele buzazsákjait? Volt-e már eset rá, hogy a gróf nekem varrt volna kabátot, hogy az orvos asztalt csinált volna társamnak s hogy a kereskedő a targonczás buzazsákjait czepelte volna? Nem! Soha még ilyen nem történt! Mig munkás-

testvéreinket Bécsben, Prágában, Berlinben 80 krnyi napszámban részeltetik, nekünk három, a mi több: négy, sőt öt forinttal kell beérnünk! Tudok olyan zsákhordárt, ki arca verejtékében 10 frtot keresett meg egy nap, míg a kereskedő kilenczet nyert ugyanakkor! A gazdagok drága butorainak átszállásolásáért rongyos 60 forintot kapunk, pedig hárman is vagyunk hozzá és egy egész délelőttünk belevesz! Csoda-e hát, hogy azt a pár véres krajczárt arra fordítjuk a nap másik felén, hogy a borban, sörben vagy pályinkában keresünk vigaszt, búfelejtést! Van köztünk néhány hűtelen, kik a gazdagok gazdagítására számított takarékpénztárakba hurezolják keresményüket s megfosztják családjukat a szükséges lélekerősítőtől! De mi azokhoz nem tartozunk s őket megtagadjuk! Mi már eleget dolgoztunk másokért, most mások dolgozzanak miérettünk! Minket eleget kormányoztak ők, most kormányozzuk mi őket! Vagy ez sem kell! Nekünk nem kell semmiféle kormány! Éljen a munkások szabadsága! Éljen Gimply Árpád!

Eugeniászárné

a maórik közt így terjesztette keresztény civilizációt,

ha császár férjgyul nem volna.

Az állatkerti menageriában.

Rendkívüli productio

! Uj vadállatokkal !

!! Uj vadállatokkal !!

!!! Uj vadállatokkal !!!

melyek épen most érkeztek meg

AAAFFRRRIIIKKKÁÁBBBÓÓÓLLL.

raim és asszonyosságaim! Hochverehrtes Publikum! Hoher Adel und Militär! Gyermekek és katonák felét fizetik, egy-éves önkénytesek csak egy nyolczadát! Mindjárt kezdődik! Tessék besétálni! Herreinn!!

Itt látható az óriási krokogyélus, das Nielkrokodil, — utóbbi nevét föltalálójától, Niel tábornoktól kapta. Egyik őse Schuppanzig volt és tőle ered a „Don Juan“ librettója. E példányunk a legóriásibb állatokhoz tartozik, csaknem másfél láb hosszú, s ha egészen megnőtt, 3 fontot és 17¹/₂ latot nyom. Mindennapi

kenyere emberhusból áll, vad állapotban megelégszik fekete kenyérral azaz szerezcsen hussal, de civilisált állapotban már fehéret kíván. A krokogyélus apró válukban szokott tartózkodni, hazája a Suez-esatorna. Amerikában Kájmánnak, Magyarorszában Kálmánnak nevezetik, mely a Tiszában is előfordul. Hazája állapotán sirni is szokott, s ugynevezett krokodiluskönyeket hullat. Kitűnő hajlama van a népszínészetre s a gyermekrivást igen jól utánozza. Az ókorban istenség gyanánt tisztelték, most a Nilusban van angazsirova mint uszómaster. A krokogyélus igen veszedelmes állat, csaknem oly veszedelmes mint közeli rokona, az argyélus, mely Magyarorszában tanyáz. Farkában oly ereje van, hogy a benszülőttek azt cséplőgép helyett használják aratáskor. Különböleg egész teste pikkelyes, miután azon tulajdonsága van, hogy teljes életében „pikkelysömörben“ szenved, mely ellen hiába használ opium-Póórokat. A pikkelyek oly kemények, hogy a puskagolyó, de sőt a földgolyó sem bír rajtok általhatni s a legnagyobb lóvasuti vagy on átgázol rajtok, anélkül hogy csak be is horpasztaná. Egy másik betegsége a nyakmerév-

ség, mely oly nagymérvű, hogy ha meg akar fordulni, mindig kénytelen a saját hasa alatt átmászni. Három nagy ellensége is van, t. i. az Ichneumon, Duneumon és Erneumon, melyek a krokogyélus tojásait kernweichan igen szeretik fogyasztani.

Ez a második állat itt, a szarvas vipera, Hornvipera, utóbbi nevét feltalálója, Horn Ede után kapta.

Ennélfogva természetesen a nagyon mérges állatok közé tartozik. De azért harapása nem veszedelmes. Valóságos oppositionális állat. A jelen példány a párisi állatkertből került hozzánk néhány terézvárosi hazafi bőkezűsége folytán. Föltűnő ékességét két nagy kajla szarva képezi, melyektől magyar nevét kapta s melyekhez analogiát hazai állataink között is találunk. Különösen a posványos helyeken szeret tartózkodni, de másutt is könnyen meghonosul. Jellemző sajátysága a kétnyelvűség is, miután két nyelve van, úgyhogy ha monologot tart, még akkor is szótára van szüksége, hogy maga magát megértse. A nép közt itt-ott azon középbalhit van elterjedve, hogy a szarvas vipera e két nyelvvel sebz meg az embereket, de ez nem áll; mert nyelveivel nem képes ártani, amit a tapasztalás már megmutatott.

Sokkal ártatlanabbak ezek a kisebb kigyók, melyeket ezen üvegedényben látni. Botanicus nevükön e csinos állatkák Kleopatvar-kigyóknak neveztetnek, mert Kleopatvar egyiptomi királynő szokta használni piécza helyett, ha vértululásban szenvedett. Egyszer vigyázatlan-ságból — vagy tán öngyilkossági szándékból — két ilyen állatkát nagyon is sokáig hagyott keblén színi és behalt. Egyik szeretője, egy Antal nevű római ifju, e fölötti bujában agyondöfte magát, másik szeretője pedig, kit Agostnak hívtak, kétségbeesésében fölsapott római császárnak, a mibe richtig bele is halt — husz év mulla. E piéczákat látva, önkéntelen szemünkbe ötlik azoknak kérdőjel-alakja is, a mi nem csekély mértékben tanuskodik a nadályoktól könnyelműen elvitatott értelem mellett. Mint Europaszerte elterjedt állatok, az europai kérdéseket ábrázolják, s hogy azok is vérét szíjják a népeknek, ki merné tagadni?

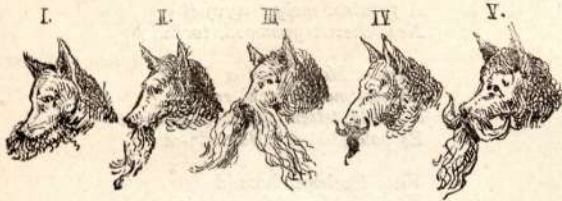

Igen érdekes állatkák ezek is. Nevök skorpió. (scorpio controloricus.) Eredetileg fekete és sárga afrikai skorpiókat hozattunk, de utközben a sárgák megették a feketéket, úgy hogy e vegyület folytán a megmaradtak színe feketesárga lett. Ily színű skorpiók, melyek azonban különös körülmények közt vörös színt játszanak, Pesten sem ismeretlenek. A skorpió igen veszedelmes fenevad. Sötét nyirkos zugokban él s farka végén lévő görbe fulánkjával jobbra-balra szurkál, a mint a „körülmények“ épen magukkal hozzák. Borszeszben

sokáig el lehet tartani, a *spiritustól* azonban csakhamar megdöglik. Falánksága mesés; mint épen e példányoknál is láthatjuk, saját kollegáikat is képesek fölfalni. A skorpió továbbá az egyetlen állat, mely öngyilkossá tud lenni, mert néha mérgében önczikkeit saját testébe meríti és így vesz meg.

Itt van végre még egy négylábu állat is, és pedig az *afrikai sakál*. Ezen állatnak igen számos varie-

tásait ismerjük, egymint: (I.) a kórsakált, (II.) a kecskesakált, a (III.) pofasakált, (IV.) a tenoristasakált, (V.) a Victor Emanuelsakált, stb. stb. A zafrikai sakál hazája a forró Afrika, de a többi világrészekben is igen gyakran fordul elő. Különös az, hogy csak himsakál létezik, nősténysakál pedig nincs, azaz hogy van, de csak igen ritkán és fiatal példányokban soha. A sakál részint magányosan, részint tömegesen látható. Természete igen különböző; némelyik szelid és hajlékony jellemű, míg más macacs és berzenkedő. Többnyire irtóznak a borotvától, noha vannak olyanok is, melyek szerelmesek e fegyverbe. Ezért is a sakálvadászatra nem puskával, hanem borotvával szokás menni.

Végül itt látják Önök a *bivalyborjut* is. Ez

magyarországi testvérjétől abban különbözik, hogy nem irt még novellákat és hogy, mint méltóztatik észrevenni, nem jár szabadon. Legnevezetesebb arról, hogy egy majom-

mal élt szoros barátságban, mely zoologicus különcködés abban leli magyarázatát, hogy mindkettejüket egy híres állatszeliidítő, *Jansen van Pfeffermann* szoktatta együvé. A fiatal borju, ha mérege fortyan, önalkotta demokratákörben forog s akkor veszedelmes hozzá közeledni.

Ezek az állatkert új állatai, meine Herren und Damen! Négy órákor lesz az étetés, mindnyájukat részvényekkel etetjük, ez a legolcsóbb takarmány. Tiriram-tamtam, tiriram-tamtam, tiriram tiriram tiriram-tamtam! Bitte nur hereinzuspazieren, meine Herrschaften, gleich ist der Anfang!

(Sz.)

A „Hon“ augusztus 26-iki vezércikke.

Darwin rendszerét az elfajzásról az Andrassy-regime most már feltűnőleg bizonyítja. Fajulunk. És miért? Ezt megfejti a mélyebb philosophia. Tartsunk rendszert.

A nemzeti szellem súlyedését mindig kettőre lehet visszavinni:

1) Midőn valamely nemzet nem foglalkozik metaphysikával és elhanyagolja a tornászatot.

2) Midőn nem pártolja a novella és (római tárgyú) drámairodalmat.

Az első pontra nézve felhozom Hindostant, a másodikra a közösügi állapotot.

S itt lehetlen hogy Lucanusomra át ne térjek. A mi novellámat illeti, azokról most nem beszélék. De Lucanusomat érintenem kell. Gyulai konokul eltagadja belőle a tragikumot, pedig azzal végződik, hogy Néro megöleti Lucanust. Hát ez nem tragikum? Avagy Shakespeare hibázott Othelloban a kezkenővel, pedig Othello ellen Gyulai sem mer kifogást tenni. De novellámat sem hagyhatom, daczára „Honvédvilág“ cziműnek csak a következők vették meg: a szerkesztőségi tagok, a „Nefejejs“ két előfizetőnője, a m. szigeti tanári kar, egy-egy példányt a debreczeni collegium s a pesti kisdudóvoda. S remélhetek-e pártolást, midőn összes vezércikkeimet adom ki Philadelphában? A bevezetést Ludwig, a zárszót Lukács Béla írja; arczképem pedig mellékelve lesz, levéttétven magam következő positurában: egyik kezemben a Pharsalia, másikkal Nero mellszobrára mutatok, hátul Melpomene eszményien bus képe sarkastikusan mosolyog. S az akademia nyilván még most sem fog megválasztani.

Áttérek most magamról a nemzetre.

Itt van Mária Terezia. Mi történt alatta a magyarral? Edesgették kegymosolylyal, czukkedlivel, prominczlivel, gazdag bécsi arákat ígértek. A sötét eszme már-már sikerült. Kazinczy József császár alatt iskolainspectorrá lön. De szerencsére élt Lessing s a magyar testőrsereg.

Ma az udvari ebédeknek ugyan e hatásuk van. A dolog már annyira ment, hogy az alsóház elnöke folyvást német pantalonban jár. Les extrémés se touchent.

S a nyelv? Gyermekeink németül tanulnak, hogy részt vehessenek a delegatiók közös ebédein, hol a házi asszonynyal németül kell beszélniök. Sötét örv!

S a szinpad? Irtam volna nemzeti tragédiákat. De mi kerül szinre? Francia czélzás, ballet, Sardou, kankan, apácztörténetek, vetkezett párisi illusiok. Így természetes, hogy senkinek sem juthat eszébe Kinizsit, Toldit vagy Juhászt feldolgozni. Maholnap alig lesz ember, ki fel tudja fogni a nemzeti szellem fenségét, mint pl. egy debreczeni tősgyökeres magyar barátom.

Van egy gyönyörű kis kanárimadara, neve: *Tuhutum*. Így igyekszik fentartani a kicsinységekben is a nemzeti remniscentiákat.

Macsvánszky!

A „Hon“ ujdonságai.

= (Macsvánszky nevü) rabló garázdálkodik az alföldön. A veszélyeztetett vidéken általános a rémülés. De persze kormányunknak nincs szándékában a közbiztonságot helyre állítani.

△ (Ifj. Ráday Gedeon gr.) küldetett ki kir. biztosnak Macsvánszky ellen. Megint új kir. biztos! A megsértett megyék tekintélyét még inkább alá akarják ásni? Ez is alkotmányos állapot?

⊙ (Ráday gr.) ugyan kiment Macsvánszky ellen, de óvatosan kerüli prédáját. Macsvánszky Csurgóra ment a napokban. Ráday Zomborba. Mért nem Csurgóra?

× (Ráday gr.) 1000 ftoz tüzött ki Macsvánszky fejére, ez viszont a nemes gróféra 4000 ftoz. Előbb nyerek el azt a 4000 ftoz mint azt az ezret.

⊖ (Macsvánszkyt) két dandár katonaság üzi. Két dandár ilyen téres vidéken! Mért nem üzi 5—6 dandár, mire való a sok tétlen katonaság? Feleljen erre Ráday gr.

= (Macsvánszkyt) a megyei pandurok hiába üzik, rosz kováspuskáikkal a jól fölfegyverkezett rablót meg nem lövik. Jó puskát adj ó kormány, a védtelen panduroknak!

△ (A megyei pandurok) hátultöltöket kaptak. Minek? Hogy lehet az ily szegény családapák életét veszélyeztetni, mért nem adják az egészet a katonaság kezébe?

‡ (A „P. Napló“-nak) írják, hogy Ráday gr. elfogta — azaz agyonlőtte Macsvánszkyt. Mért lőtte agyon? Élve kellett volna elfognia, hogy a rabló valamásai után a büntény állományát kellőleg constatálni, a rablott tárgyakat visszaszolgáltatni, annyi titkos gyilkosságról a leplet lerántani lehetséges lett volna. Macsvánszky halála által mindettől elestünk. Ez Ráday gr. lelkiismeretlen eljárásának, erőszakos fellépésének köszönhető. És — hátha nem Macsvánszkyt lőtték meg?

+ (Ráday gr.) gazdálkodik! Épen mint Szege-den, Zomborban is; rakás számra fogatja be az orgazdákat, gyanusokat, függeszti fel a pandur-czimborákat stb. És a megye — hát a megye minek él? Ráday hivatása Macsvánszky halálával véget ért, a többit bizza a megyére. Elvégi az maga a vizsgálatot. Egyáltalán legjobb lett volna elejétől fogva a megye kezében hagyni mindent.

** (Szegény Macsvánszki) fejére 1000 ftoz tüztek ki; üzték hajtották, még sem birták elfogni. Tán még most sem akadtak volna rá, ha Macsvánszky nem veszi üzöbe Rádayt, kinek fejére meg ő tüzött ki 1000 ftoz.

A szerkesztő postája.

Nyiregyházára. Három ember ül itt egy széken. Különbön részünkről megteszszük a lépéseket. A „frappans“ dolgok azért mindenkép jöhetnek. — Eger, F. P. Nincs azokban fulánk. — Tudományos párbeszéd. Minek rugni ott hol a csipés is fáj? — Csalam. Egyik-másik ötlet átdolgozva a naptárban. — Ama bizonyos csizmadianak:

*Istenadta szuroknyaló
Kikerülted hát a horgot.
A falatra, melyet nyujték
Nem éhezett gyomrod, torkod?*

*Lám a Matyi meg a Miska
Milyen mohón neki rontott!
S luddá tettem így a „Ludas“-t
És bolonddád a „Bolond“-ot.*

*Vitte leveletem hozzád
Vörössipkás, sarki hordár,
Ámde későn jutott oda
Mert a méhely üres volt már.*

*Be kár, hogy te kimaradtál!
Nálad az még szebb lett volna,
Csalo s megsalt egyenlőkép —
Csizmadiat fogott volna!*

Pamphylus. Ön paramythiát küld be hozzánk. A többi közt benne Jupiternek

*Ugy emelkedik bendője,
Mint Diána mellkendője,
Ha istenek rényt nevetnek
S éd's szerelműl beszélgetnek
Csini'lanul.*

Ne b'londozz'n v'lünk f'tal emb'r! másk'r jobb'n őrizze m'zsája myth'logiáját! — D. Patajra. Nem rosz. — Gözmalmi veszedelem. De hát hol is van voltakép az a „helybeli“ gözmalom? Mert a levélben sem bekezdőleg sem bezárólag nem fordul elé a hely neve, az érvelborítékon pedig amugy magyarpóstamesteresen a helynév helyett folt van, mely távolról beteg malacchoz hasonlít, közelről uborkát mutat, oldalvást nézve meg hegedűnek látszik, noha inkább csizmaszárnak vélné az ember. Maga az eset leírása különben, miután magánügyi és személyeskedő, nem tarthatik a „Borsszem Jankó“ba, ha mulatságos volna is, mit róla elmondani egyáltalán nem lehet. — „Zsidó szót.“ Előbb egy kis helyesírást, aztán egy kis elmésséget, mindenek fölött pedig tiszteletet minden osztály iránt! Ez egyszer megbocsátunk tehát, de ha még egyszer megtörténik, hogy sületlenségeivel alkalmatlankodik, megmondjuk a papájának. Ez az, mit verse, „minisége“ felől tartunk. — Borszék. Önök azt írják, hogy Esvány bácsi és a „tökélletes koru“ Sanyi önöknél mulatnak. Pinczelakról meg arról értesülünk, hogy a trinkkurát ott tartják. Azt hisszük, meg akarnak tréfálni, mert tudtunkkal a két elváhatatlan pajtás Boros-Jenőn át egyenesen Italiába utaztak negyvened magukkal. — Hőrcsök. Folytassa. — Padéra. Az agglégényi tréfa jó humorral van írva s azt, beleegyezésével, a naptárba plántáljuk át. Kérjük minél gyakrabban. — Carlsbadba. Vette sorainkat? A Rajna mellől mihamarább tudósítást várunk. — Spinoza. Isten hozta olvasóink öröme. A panaszt nem értjük. Oh incognito! — Debreczenbe. Vet-tük a kolbászok küldeményt és annak rendje és módja szerint elkészítve fogjuk feltálatni. Szives üdvözlötünk. —

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS, kétsas-utca 24.

Rajzoló: Klíč Károly.